

บทที่ ๕ ภูตวิชัยในป่ามรณะ

ตอนที่ ๑๕

ประตุมายาแห่งป่า

หลังออกจากเขตหมู่บ้าน ได้สักระยะ ก็เข้าสู่ป่าที่ขณะเดินทาง เริ่มไม่คุ้นเคย ทุกคนต้องเดินอย่างระมัดระวัง สองข้างเต็มไปด้วยสัตว์ป่า และปีศาจร้ายที่แฝงตัวมา แผนการเดินทาง ในช่วงที่คิดว่าอันตราย จากู จะเดินนำหน้า ให้พวกเด็กๆ อยู่กลาง ชู อัง กาก้า บันตู มาลา รังท้าย ทุกคนจะรักษาตำแหน่งของตน จะมีเผลออกไปบ้างก็ตอนเหนื่อยล้า หรือเวลาหยอกล้อกัน แต่จากูจะเป็นผู้คอยเตือนสติลูกทีม ตลอดการเดินทาง

ป่าก็คือป่า มันยังคงรักษาความสงบเงียบ ไว้ให้เหล่าสรรพสัตว์ ได้มาชุมนุมกัน และให้วิญญาณของเหล่าภูติปีศาจ มาเรียงระบำ ร่ายรำ อวดอิทธิฤทธิ์ซึ่งกันและกัน ตลอดจน ให้บรรดาทวยเทพ และผีทุกระดับชั้น มาชุมนุมผ่อนคลาย อริยาบท ความเป็นป่ามีอาณาเขตไม่แน่นอน ขึ้นอยู่กับเหล่าสรรพสัตว์ วิญญาณ ปวงเทพ และผีทั้งหลาย ที่จะตกลงจัดสรรอาณาเขตซึ่งกันและ

กัน ภายใต้มิติเวลาและพื้นที่ ที่มนุษย์ไม่อาจเข้าไป
ยุ่งเกี่ยวด้วยได้

ป่าจึงเป็นสถานที่ที่พิเศษสุด สำหรับชีวิตและ
วิญญาณ เป็นทั้งบ้าน เป็นทั้งโรงเรียน เป็นทั้ง
สนามต่อสู้ แย่งชิงความเป็นเลิศ และเป็น
แม้กระทั่งหลุมฝังศพ มันก็ไม่ต่างจากสังคมมนุษย์
ปราชญ์นิรนาม ท่านหนึ่ง กล่าวไว้เป็นบทกวี พูด
ถึงป่าไว้ว่า

น้ำ เป็นบ้านของ ปลา

ฟ้า เป็นบ้านของ นก

บก เป็นบ้านของ ป่า

สภา เป็นบ้านของ มนุษย์

พวกมนุษย์ มักรวมหัวกันบุกรุกแย่งชิงพื้นที่
ของพวกมัน จนปลา นก และสัตว์บก ทั้งที่อยู่บน
ดินและใต้ดิน ไม่มีบ้านจะอยู่ สัตว์ป่าทั้งหลายแย่ง
ชิงพื้นที่กัน ก็เพราะต้องการครอบครอง พื้นที่ที่
เป็นห่วงโซ่อาหารของพวกมัน มันฆ่าเพราะ
ต้องการอาหาร หรือไม่ก็ขับไล่ศัตรู พวกมนุษย์
กลับคิดด้วยเหตุผลอื่น ว่ามันร้าย น่าสยดสยอง
ไร้สมอง นั่นคือสิ่งที่มนุษย์คิดเอาเอง เมื่อต้อง
เผชิญหน้ากับมัน ก็เดาใจมันไม่ออก คาดเดานิสัย

ของพวกมันไม่ได้ มันต้องการอะไรกันแน่ มนุษย์
จึงอาศัยปัญญา เทคโนโลยี เครื่องจักรกลและปืน
เพื่อเอาเปรียบพวกมัน

เสียงจักรกลและเสียงปืน ที่มนุษย์พามันมา
ปลุกให้ป่าตื่นจากหลับใหล ปลุกให้วิญญาณฟื้น
ขึ้นมา และ ยั่วยุให้เหล่าสรรพสัตว์ มาชุมนุม
ช่วยกันรักษาสิทธิ์จากผู้บุกรุก จากพวกมนุษย์ใจ
ร้าย ชีโลภ ยอมแลกแม้กระทั่งชีวิต เพื่อเข้าไป
เผชิญโชคในป่า ซึ่งพวกเขาไม่รู้หรือว่า สิ่งที่พวก
เขาแสวงหา และยึดครองเอาไปเป็นเจ้าของนั้น
มันเป็นสมบัติของป่า หากใช้สมบัติของมนุษย์ไม่

ไม่มีสิ่งใดจะชั่วช้าเลวทราม เท่ากับกิเลส
มนุษย์อีกแล้ว ซึ่งไม่เพียงพวกเขาจะทำร้ายพวก
เดียวกันเอง ยังคอยเบียดเบียนความสงบสุขของ
ป่า กลืนอาชญากรรมของมนุษย์ ลอยโซ่ไปทั่ว
ป่า ปลุกให้เหล่าวิญญาณตื่นขึ้นจากความหลับ
ซึ่งแน่นละ วิญญาณเหล่านั้น มีทั้งดีและเลวปะปน
กัน เช่นเดียวกับหมู่มนุษย์

ไม่มีผู้ใดหยิ่งรู้ได้ว่า เหล่าวิญญาณเหล่านั้น
คิดอย่างไรกับมนุษย์ ที่เหยียบย่างบุกรุกเข้าไปใน
ป่า และความไม่เชื่อใจมนุษย์ เป็นภัยที่อาจจะ

เกิดขึ้นทุกเมื่อ กับทุกคน โดยไม่เลือกคนเลย คนที่
คนบริสุทธิ์

“เห็นอะไรนั่นไหม?” โสณน้อย เช่ยกับ เอื้อย
และชี้ไปที่สิ่งนั้น

“อู๋ย!!! ตัวอะไรงะ?” เอื้อย ก็ตกใจไม่น้อย
เมื่อเห็นสิ่งนั้น

“งูอะไร ตัวใหญ่จัง”

สัตว์คล้ายงู ลำตัวใหญ่เท่าตัวคน นอนตายอยู่
ที่ข้างท่อนไม้ใหญ่ ที่นอนล้มพาดหินก้อนใหญ่ก้อน
หนึ่ง ส่วนหัวหายไป คงเหลือแต่ส่วนลำตัวและ
หาง

“นั่นมันงูที่ไหนกันเล่า” สังข์ บอก “นั่นนะ
กิ่งก่าตัวใหญ่ มันคงถูกสัตว์อื่นกินกินสมของ คุณัน
ซี เธอไม่เห็นขาของมันหรือ คั่นไม่นั้นบังอยู่”

จากุ พาพวกเด็กๆ และคณะ เดินลัดเลาะผ่าน
ต้นไม้ใหญ่น้อย ผ่านลำธาร เนินหินที่ลาดชัน โดย
ไม่มีเหตุร้ายใดๆ ราวกับว่า นี่คือข้อตกลง
สันติภาพ ที่ต่างคนต่างไม่เบียดเบียนกัน
จนกระทั่งมาถึงตรงทางแยกหน้าผาแห่งหนึ่ง ทุก
คนหยุดเมื่อพบทางแยก

ตรงทางแยก ทั้งฝั่งตะวันออกและฝั่งตะวันตก เป็นทางเดินเลาะหน้าผา ที่ต้องเดินเรียงแถว ผ่านไปที่ละคน หน้าผาไม่สูงมากนัก แต่ก็หวาดเสียว น่าดู สำหรับเด็กๆ

“สังข์ จะไปทางไหนกันดี?” เอื้อย ถาม

สังข์ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋า หยิบวัตถุที่เป็น วัตถุนำทางออกมาดู ดวงไฟยังกระพริบเป็นปกติ

“ไปทางนี้” สังข์ บอกให้ทุกคน เลือกไปทางทิศตะวันออก ตามตำแหน่งที่วัตถุนำทางบอก

พวกเขาเดินไปสักครู่ เมื่อพ้นโค้งแคบๆ พบ ศีรษะหินแกะสลักเป็นรูปใบหน้าคนป่า ที่ผนังหน้าผาติดกับทางเดิน มันมีขนาดใหญ่ เป็นสองเท่าของหัวคน ดวงตาคูคั่น จาตุ กับ ชู เดินนำ สังข์ เอื้อย และโสณน้อย เดินตาม อัง กับ กาก้า เดินเบียดกันผ่านรูปใบหน้าหิน ด้วยอาการตกใจกลัวเล็กน้อย มาลา เป็นคนสุดท้ายเดินผ่านไป โดยไม่ทันสังเกตว่า ลึกเข้าไปภายในดวงตาของใบหน้าหิน มีสิ่งลึกลับเคลื่อนไหวอยู่

ขณะเดินทาง หลุดออกมาจากป่า ถึงปากถ้ำแห่งหนึ่ง ก็เป็นเวลาพลบค่ำพอดี จาตุ เห็นว่าพวกเด็กๆ เดินทางกันมาทั้งวัน คงจะอ่อนเพลีย

กันแล้ว และเป็นการเดินทางวันแรกเสียด้วย และ
เห็นว่าที่นี้น่าจะปลอดภัยที่สุด ที่จะพักแรม

ทุกคนได้รับการแบ่งหน้าที่อย่างเท่าเทียม
มาลา พวกเด็ก ๆ หาฟืนก่อกองไฟ จากู กับ ชู
ออกล่าสัตว์ทำอาหาร กาก้า กับ บันตู ทำเขต
ป้องกันสัตว์ร้าย หลังกินอาหารเสร็จ ชู อาสาอยู่
เวรยามคนแรก

คืนแรกผ่านไปด้วยดี ไม่มีเหตุร้ายใดๆ
นอกจากมีสัตว์ป่ามาบ้วนเบี่ยนคุเชิง เข้าตุ้ ทุก
คนรีบเก็บข้าวของ ออกเดินทางต่อ ไม่นานก็มาถึง
ทางแยกหน้าผาแห่งหนึ่ง จากู ให้คณะหยุดเดิน
หันไปพูดกับ ชู ด้วยภาษาของพวกเขา ดู
เหมือนว่าเขาสองคน รู้ลึกลับสน ดังเลอะไร
บางอย่าง ยืนโต้เถียงกันครู่หนึ่ง มาลา รู้ลึก
รำคาญ จึงพูดออกไปบ้าง จากู ตะคอกใส่ มาลา
ด้วยภาษาที่ ลังซ์และเพื่อนๆ ฟังไม่รู้เรื่อง

“พวกเราหลงทางกันหรือ?” เค็อยถาม

“เราเดินกลับไปที่เดิม” ลังซ์ ตอบด้วยสีหน้า
เป็นกังวล พร้อมกับหยิบวัตถุนำทางออกมาจาก
ซองหนึ่งสีดำ วางนอนราบบนฝ่ามือถือส่ายไปมา
ดวงไฟนั้นก็ยังกระพริบเป็นปกติ

“เคนบอกให้เราเดินไปทิศตรงข้ามกับไฟ
กระพริบ เราก็มาถูกทางแล้วนี่ ทำไม กลับมาที่
เดิมอีกล่ะ”

สังข์รู้สึกเป็นกังวล และแปลกใจ ว่าเหตุการณ์
นี้มันเกิดขึ้นได้อย่างไร จาก ชู ชู มาลา ก็ยังเถียงกัน
ไม่เสร็จ ยังโชคดี ที่พี่เลี้ยงอีกสามคนที่เหลือ ไม่
ร่วมวงโต้เถียงไปด้วย มาลา มีอาการเหนื่อย
ท้อแท้ อยากกลับบ้าน แต่ชูห้ามไว้

“หรือว่าเคนโกหก” เคียง พุดขึ้นด้วยความไม่
แน่ใจ

“ไม่หรอกมั้ง เคนจะโกหกเราไปทำไม” สังข์
แย้ง

โสนน้อย เสนอทางออก “ถ้าฉัน เราลองเถียง
เดินไปอีกทางไหม?”

สังข์เห็นด้วย จึงเดินไปหา จาก ชู ชู กับ มาลา
ซึ่งตอนนี้พวกเขาหยุดเถียงกันแล้ว ยืนหันหลังให้
กัน เหมือนโกรธกัน

“เราว่า เราจะไปทางทิศตะวันตก จากจะว่า
ยังไง?”

จากดูเงียบไปไม่ตอบ ลังซ์เห็นว่าบรรยากาศเริ่ม
เครียดขึ้น จึงพูดเตือนสติจากดูว่า

“จากดู สัญญา กับเคนแล้วนะว่า จะไปส่งพวก
เราให้ถึงที่ จากดูจะต้องไปตามหาเมียของจากดูอีก
เราจะมาเถียงกันทำไม เราก็ลองไปอีกทางหนึ่งก็
ได้นี่”

จากดูได้สติ จึงค่อยๆ หันมามองลังซ์ แล้วพยัก
หน้า พร้อมกับเอามือไปแตะหลังเพื่อน เบาๆ เเชิง
ขอโทษที่ตนเองพูดรุนแรงไป บรรยากาศอารมณ์
ชุ่มฉ่ำ ก็แจ่มใสขึ้น ลังซ์ไม่ได้ถือโทษโกรธพวกเขา
ที่ต้องมาทะเลาะกันในตอนนี้ เพราะทุกคนก็เหนื่อย
มาทั้งวัน แต่อีกใจหนึ่ง ลังซ์เริ่มรู้สึกว่าเหมือนมีสิ่ง
หนึ่ง ที่มองไม่เห็นตัว แอบแฝงเข้ามาในกลุ่มของ
พวกเขา ทั้งๆ ที่ ชาวป่าพีเดียของพวกเขา ไม่เคยมี
เหตุขัดแย้งกันมาก่อนเลย

ตอนนี้ ไม่มีเวลาจะกล่าวโทษใคร หรืออะไร
เพราะมันมิใช่ความผิดพลาดของใคร แต่ทุกคน
จำเป็นต้องทำใจ ตัดความอหังการ อารมณ์ กับเวลา
ที่สูญเปล่าไปทั้งวันทั้งไปเสีย คณะเดินทาง จึง
เริ่มต้นกันใหม่อีกครั้ง

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๑๖ ภาพลวงตา
กลับไปที เว็บบทสนทนา คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>